Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 3	1. Februar 1911	60. Aargang

Hensigten med det store Sidste-Dages Værk.

Tale af Ældste George W. Middleton Søndag den 21. August 1910 i Salt Lake City Tabernakel.

Lige fra Begyndelsen af Menneskeslægtens Historie er der anvendt megen Tid og Interesse for at søge efter Sandheden. Trangen til at kjende den har været saa stor, at Mænd have været villige til at bringe et hvilketsomhelst Offer for at komme i Besiddelse af det, de søgte. De have været villige til at leve paa et Loftskammer, spise tørt Brød, lide Forfølgelse, Misundelse og Bespottelse af Medmennesker, naar de blot maatte komme i Besiddelse af Sandheden. Og Menneskehedens Historie har lige fra Begyndelsen været een vedholdende Kamp for at finde og eje Sandheden.

Men hvorledes kunne vi vide, at vi have erholdt Sandheden? Iblandt saa mange Illusioner, som let bedrage vore fysiske Sanser, og i Berøring med saamange andre Mennesker, hvorledes kunne vi under saadanne Forhold være sikre paa, at vi have fundet Sandheden?

Der er en Aand, som vi kunne komme i Forbindelse med, hvis vi følge passende Metoder i vort Levned; denne Aand vil blive en sand Indikator for os, hvorved vi kunne komme til Vished om vigtige Spørgsmaals Afgjørelse, om det er i Overensstemmelse med den store universale Sandhed eller ikke. I alle Tidsaldre har der i Verden været ulige Opfattelser hos de forskjellige Sekter, og hver af disse have hævdet, at deres Opfattelse var den eneste rette. Den videnskabelige Verden, som den kaldes, har ofte stillet sig selv i skarp Modstrid til aabenbaret Re-

ligion og paastaaet, at den har fundet Vildfarelser i mange af de Trospunkter, der af Folket antages som guddommelige. Men ifølge Tingenes Natur er det umuligt, at der kan existere to lige store Sandheder, naar de ere uoverensstemmende. Kun een af dem kan være sand. Naar vi finde den store universale Sandhed, ville vi strax opdage, at den er følgerigtig og konsekvent. Den vil ikke indføre Principper, der staa i Strid med Principper, som den senere aabenbarer. Fejlen maa søges deri, at Folk have haft en Del af Sandheden, et Segment af den store Cirkel, men de have overset Størrelsen og Cirklens Omfang. Jeg tror nu, at der findes Midler, hvorved vi kunne oplyses om Sandheden, naar den kommer til os. I kjende f. Ex. Princippet for traadløs Telegraf: Ved Afsendelsesstationen rage Instrumentets Følehorn op i Luften og sende ved et elektrisk Batteri Aetherbølgen ud i Rummet over Bjerge og Dale. Disse betyde Intet og have ingen Lighed med nogen af de Genstande, de komme i Kontakt med, førend de naa Modtagerinstrumentet, som maa stemmes i Samklang med Afsenderinstrumentet. Det Instrument, der er saaledes stemt, vil vibrere i Harmoni med det andet og vil da modtage og overføre den paagjældende Depeche fra Afsenderstedet.

Jeg tror saaledes, at Sandheden i den fysiske Verden har Lighed med Sandheden i den mentale Verden, at fra den store Kilde af Almagt flyder Skaberens Intelligens og Visdom, og at dersom vore Nerveceller staa i fuldstændig Harmoni med de Vibrationer, der udstrømme fra ham, kunne vi modtage Indtrykket derfra. Men dersom vi ikke leve saaledes, at vi kunne vibrere i Harmoni med de fornævnte Svingninger, da vil Aetherbølgen fare os forbi og efterlade os uden Indtryk, fordi vort Modtagerinstrument er ude af Tone.

Dersom vi læse om Verdens store Opfindelser, da finde vi det Faktum, at naarsomhelst en stor Sandhed er bleven aabenbaret til Jorden, er den samtidig kommen til to eller tre Individer, der vare langt fjernede fra hinanden paa Jordens Overflade. Jeg betragter dette som et Bevis paa den Vibration af Guds Alvidenhed paa Aetherbølgen, saa at naar Mænd øve deres Hjerne og Sjæl paa den rette Maade i deres Liv, saa kunne de ogsaa modtage Indtryk. De modtage Budskabet, og de kunne tolke det og derved berige Verden med nye Kundskaber. Saaledes er det ogsaa med den Tro, vi have annammet. En af de Energier, den indeholder, er den Methode, den giver os for vort Levned, for at vi kunne sættes i Stand til at komme i Kommunikation med den store Aand, som bliver vor Underviser, og som vil fortælle os, om en Ting er Sandhed eller ikke. Det er en Kilde til stor Tilfredsstillelse, at vi kunne komme i en saadan Stilling, at vi kunne kjende Sandheden, naar den kommer til os. Og hvilken stor Betydning vil det ikke have for os, naar Sandheden kan optages og forenes i vort Liv,

saa at vi kunne vandre ved dens Lys. Hvor den da opløfter og forædler os! Og naar denne Sandhedens Budbærer kommer, saa bringer den et Mandat, mod hvilket vi vise Lydighed; thi i modsat Fald betyder det Intet. Det gavner mig kun lidet, om jeg veed, at Ting ere smukke, sande og gode, naar jeg ikke lever mit Liv i Harmoni med det, som er smukt, sandt eller godt, saa at jeg ejer det i mine egne Tanker og Følelser. Det er bedre for mig, at jeg aldrig har kjendt Sandheden, end at jeg har kjendt den og nægtet at være den lydig; thi i saa Fald vil jeg vide hos mig selv, at jeg har fornedret mig og forladt den Vej, som leder opad til Tilfredshed og Glæde. Jeg mister Herredømmet over mine mentale Egenskaber og taber Agtelsen for mig selv; derfor er det bedre aldrig at have kjendt Sandheden end at afvige fra den.

Som et Folk ere vi i en Overgangsperiode. De Mennesker, som har deltaget i vor tragiske Historie, og som have gjennemlevet vore Forfølgelser og Uddrivelser; de Mennesker, hvis blodige Spor betegnede deres Vej gjennem Ørkenen hertil, forsvinde nu fra Scenen, En efter En, og med dem den Kæmpetro, som gjorde dem stærke som Egen, og som skabte dette „Kejserdømme" i disse Bjergregioner. Jeg tænker paa, om saadanne Tilstande ville komme op i vort Liv, at vi kunne udvise en saadan Tro, der har efterladt saadanne udslettelige Mærker i disse Regioner og paa disse noble Pionerer, som nu leve i Livets Aftenskumring.

Det er nødvendigt, at ogsaa vi skulle gjennemgaa Prøver og Forfølgelser for at udvikle den Karakter, der udkræves for at annamme og efterleve de oversanselige og store Sandheder, som kunne komme i Fremtiden. Bagtalerens og Rygtesmedens Arbejde er et nødvendigt Element i vort Liv; det pulveriserer os, saa at den værdiløse Sinder skilles fra det ædle Metal, hvorfor vi hverken som Individer eller som Kommuner ret vel kunne undvære Bagtalerens lumske Tunge; thi vor Karakter vilde maaske ikke udvikles, hvis vi ikke mødte saadanne Forhold. Derfor, naar Bagvaskerens Ord saare vore Følelser, og naar man nedsætter vor Karakter og beskylder os for Handlinger, som aldrig ere opkomne i vort Sind endsige udførte, da bør vi takke Gud, fordi det netop er hans store Plan, at saadanne Forhold skulle udvikle Karakter hos os og bringe os til at lyse af Sandhedens guddommelige Lys.

For nogle Maaneder siden rejste jeg ud fra Boston og kom i Følgeskab med en Herre, som virkede i en af den berømte Stads Lærdomsanstalter. Vor Samtale drejede sig om de sociale Forhold i forskjellige Dele af Verden; jeg spurgte ham i Samtalens Løb om Stillingen i New England, og han svarede; „Forholdene ere langtfra, som de burde være; thi det moderne og forfængelige Liv stiller saadanne Fordringer til en „respektabel" Husholdning, at vore unge Folk ikke tør gifte sig, og Folk, som ere gifte, bringe ikke Børn til Verden, fordi de ikke baade

kunne opfylde det høje sociale Livs Fordringer og paa samme Tid opdrage Børn. Resultaterne blive, at de intelligente og mere dannede Klasser ikke reproducere sig selv, medens de simplere Klasser af Irlændere, polske Jøder og Italienere overløbe vort Land og tage det i Besiddelse". Saaledes ere Forholdene i New England, det Land, som overalt i Verden har kastet det største Lys over amerikansk Literatur, det Land, der frembragte Mænd som Emerson og Longfellow med den hele Skare af udmærkede Mænd, som forplantede Amerikas Ry over hele Jorden. Dette Land glider ud af dets egne Børns Hænder og over i Fremmedes, der tilhøre Bærmen af Europas Befolkning. Men kan dette siges om New England, saa kan det med ikke mindre Sandhed siges om andre Dele af vort Land; det bragte mig til at tænke paa det, jeg nogle Maaneder tidligere havde iagttaget i Rom. Følg mig omkring til disse mægtige Monumenter, der staa som Vidner om det gamle Roms Intelligens. Kolosseum og Pantheon, og I ville faa det Indtryk, at en Kæmpeslægt engang beboede Landet, hvilket bekræftes ved de Bygningsværker, de planlagde og udførte; men i Nutiden finde vi ingen saadanne Kæmper der, kun disse moderne Vanskud af Mennesker, som krybe henover de stolte Levninger af fordums Storhed og sælge, hvad de kunne finde deraf. Efter min Mening er det den samme gamle Historie, kun et Tusind Aar tidligere, at et forsængeligt og overdaadigt Selskabsliv afstedkom „Racemord", som udryddede de højere og noblere Klasser blandt Romerne, medens derimod Slaver og Underordnede vare tro mod Naturens Love og formerede sig; det er dem, som udgjøre Italienerne i Dag.

Den førnævnte Herre sagde videre, idet vi talte om vort Folk, Mormonerne: „I ere ogsaa særlig fordelagtigt situerede; thi eders Kontakt med den kolde og haarde Jord og det nye Kolonisationssystem, hvor Folket lever i sand Overensstemmelse med Naturens Love, er meget heldigere end der, hvor Folk leve sammenstuvede i de store Byer. Det er under saadanne Forhold, at baade Moralitet og Intelligens ødelægges. Eders Folk, som nu bebo den Del af Landet, der før var goldt og tørt og som Følge deraf tyndt befolket, er fritaget for det sociale Ondes Indtrængen, hvilket netop trives i de tæt beboede Stæder".

Netop Landets øde og uindbydende Tilstand synes at have været Forsynets Inspiration til vore Ledere, som ledte Folket til disse Bjergedale, og netop i disse tilsyneladende ublide Forhold, der gjorde det saa besværligt og prøvende for vore Pionerer, da de først nedsatte sig her, have fremkaldt den Paalidelighed og Udholdenhed, som de have givet i Arv til deres Børn i vor Tid, og som vil gaa videre til en Slægt, der vil forblive tro mod den Religion, vi have annammet, og tro mod vort store Lands Principper og dets Sag. Der behøves ikke andet end en mathematisk Hjerne til at udregne, at i en ikke fjern Fremtid vil

der fra dette Folk udfoldes en Civilisation med Lys og Intelligens, som vil oplyse hele Verden, medens andre Dele af vort velsignede Land ere nedsunkne i Forfald paa Grund af de existerende fordærvelige Forhold.

Derfor, dersom vi ere trofaste og rette vort Liv efter Sandhedens Forskrifter, som ere os givne, vil det blive vort velsignede Privilegium at sikre ufødte Slægter den Arv, som vore Fædre erhvervede og overdrog os. Er det ikke et Privilegium af uvurderlig Værdi at betragte den Stilling, hvori vi i Dag befinde os? Hvilken Klasse Mænd og Kvinder burde vi vel være? Burde vi ikke selv først efterleve Sandheden og dernæst lære vore Børn den, ikke i Ord alene, men ogsaa ved Exempel? Vi bør ogsaa efterleve den Naturlighed og den Simpelhed i Liv og Væsen, som Frelseren har vist os, hvilke Lærdomme ere blevne fornyede i vor Tid. Men selv om vi nu ogsaa besidde alle disse Fordele ved baade Tid og Stedsforhold, saa lad os ikke blive stolte og forfængelige i vore egne Følelser og intolerante mod Andre. Jeg tror, at Livets største Lektie er Tolerance: Gud skabte aldrig to Græsstraa fuldstændig ens og heller ikke to Blade ens paa noget Træ, og hver Mand ser Tingene i Forhold til sin mentale Kapacitet. Som Samfund og som Kommuner burde vi lære at tolerere og respektere Andres Ret til deres Tænkemaade og erindre, at vi ikke have Ret til at kritisere eller fornærme dem for deres Maade at betragte Tingene paa. Thi det hænder meget ofte, at den Persons Liv, du kritiserer, er langt at foretrække for dit eget; du er kun ikke fuldstændig enig med ham i Opfattelse. Dette er een af de vigtige Ting, som fattes her i Salt Lake City. Der findes en Mangel paa Frisind hos Folk baade i og udenfor Kirken. Vi maa lære at blive tolerante, overbærende og forsonlige og indse, at netop de Forhold, der prøve os mest, naar vor Karakter, vort gode Navn og Rygte angribes uden Skygge af Grund, netop ere skikkede til at fremme vor sande Vext. Dersom vi give Venlighed til Svar og i vort Liv vise, at vi leve i et højere Lys, da ville vi forsvare vor Sag langt mere virkningsfuldt end ved stærke Ord og bitre Angreb.

Som Individer bør vi lære at tolerere Andres Egenheder, thi der findes ikke to Mennesker fuldstændig ens, men Enhver har sin egen Livsmetode. For os, som maaske ere aktive og hastige i Tanke, Tale og Handling, blive de, som ere mere sene i deres Bevægelser, ofte lidt besværlige, saa at vi føle Trang til at drive dem foran os; det vil dog maaske vise sig, at de med deres Methode naa Maalet ligesaa hurtigt og sikrere end vi. Hvad vi derfor mest maa lære er Tolerance, at søge det Gode hos ethvert Menneske, at skjænke vor Tillid til Enhver, med hvem vi komme i Berøring, og at tale til det Højeste, der er i dem; da ville de svare i samme Toneart. Hvis du taler Kjærlighedens Sprog, vil du fremavle Kjærlighed i deres Hjerte, til hvem du taler; ligesom

Solstraalerne, der maaske kaste deres Lys paa Bjergets haarde Sider, reflektere deres eget Lys paa den modsatte Side, saaledes vil den Venlighed, du udviser mod Andre, kaste sit Spejlbillede ind i din egen Sjæl, og naar du er frisindet, overbærende, fuld af Tilgivelse og Naade, vil dit Liv, din Opførsel og daglige Omgængelse tale Tusind Gange højere end alle dine Ord. Maa Gud velsigne os, at vi maa voxe i den Aand, som gjør os tolerante, venlige, overbærende og medlidende i vort Væsen, at vort Liv maa fyldes med det Lys, der kommer ovenfra, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Et Vidnesbyrd fra Kentucky.

Søster Josie L. Kidd fra Knoxville, Ky., som for en Tid siden besøgte Utah og de Hellige der, meddeler i Dagbladet Knoxville Independent sine Indtryk om de Sidste Dages Hellige og deres Religion og slutter som følger:

„Mormonismen er et Lys for hele Verden, og Alle, som ikke vandre i dens Lys, famle om i Mørke. Mormonismen er en Guds Kraft; det naturlige Menneske er imidlertid ikke modtageligt for de Ting, som ere af Gud, men betragte dem som Daarlighed, hvorimod de, som annamme denne Kundskab, finde Glæde ved den. Intet Øje har set og intet Øre har hørt, og det er heller ikke opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, der elske ham. Ørkenen har blomstret lig en Rose, og Fremgangen er foregaaet hurtig. Det kunstige Vandingssystem har udført Mirakler. Haabets Bauneild lyser stærkt i Vesten. Jordsmonnet i Utah er blandt de rigeste i Verden, og Agerbrug er Statens ledende Industri. Der er to Systemer af Agerbrug i Utah: det ene med kunstig Vanding, det andet uden Vanding.

Et af Mormonernes Idealer er højere Skoleundervisning og Dannelse; thi deres Tro er, at „Herrens Herlighed er Intelligens". Derfor staar nu Utah som den tredie højeste i Lærdom i De Forenede Stater, hvilket er Frugten af det udmærkede Almue- og Højskolesystem, som anvendes der.

Der findes i Utah over 700 Skolebygninger, som ejes af de respektive Distrikter. En Gang var Utah et saa haabløst Øde, at dets Navn, naar det nævnedes i Kongressens Haller, blev mødt med Foragt; i Dag er det et Lykkens og Mulighedernes Land. I dette Lands endeløse Distancer findes der en stimulerende Atmosfære; Luften giver Helbred og Styrke til den Svage og fornyet Mod til dem, der forgjæves have søgt det andre Steder. Dets evigvarende Solskin fremavler Optimisme og Tilfredshed. Utah er omkranset af majestætiske Bjerge, hvis Toppe ere

bedækkede med den glindsende Sne, ren og hvid i Himmelens Sollys. Dens herlige opalfarvede Daggry, dens ubeskrivelig yndige Solnedgang og Skumringens bløde og milde Hendøen i Natten er Alt den guddommelige Kunstners Arbejde.„

En Drøm bragte hende ind i Kirken.

To Ældster besøgte Hernøsand, Sverige, sidste Vinter; de kom til Byen en Fredag og afholdt den følgende Søndag Møde. En Dame, som nogle Aar tidligere havde læst en Del af Mormonernes Bøger, men ikke lagt videre Vægt paa dem, drømte Natten før Mødet, at en ung Mand kom til hendes Hjem og, idet han pegede paa hende, sagde: „Tro og Daab hurtig!" Hun vaagnede og undrede sig over, hvad det besynderlige Budskab betød. For at faa at vide, hvad der kunde menes med Drømmen, henvendte hun sig til en Præst; men han svarede kun, at det at drømme var meget almindeligt, og at man ingen Betydning skulde lægge deri. Dette Svar tilfredsstillede hende imidlertid ikke. Hun var Lærerinde i en af Byens Søndagsskoler; men just paa den Søndag, da Ældsterne holdt Møde der, ledtes hun af Aanden til at besøge dette Møde, og til sin store Forundring saa' hun netop den unge Mand, som hun havde set i Drømmen. Dette forøgede hendes Interesse, eftersom hun aldrig havde set ham før. Hun lyttede med spændt Opmærksomhed til Ældsternes Tale, og den følgende Tirsdag besøgte hun dem igjen og bad dem yderligere at forklare Evangeliets første Principper for hende, men navnlig var det Tro og Daab, hun ønskede at høre om. Hun overvejede nøje det, de sagde, og søgte Gud alvorligt om Lys, og hun modtog det. To Uger senere skrev hun til Ældsterne, at hun var færdig til Daab. Men hendes Mand satte sig derimod, hvorfor hun bad Ældsterne om at forene sig med hende i Bøn, saa at denne Hindring kunde ryddes tilside. Det lykkedes virkelig ogsaa. Herren opfyldte hendes Ønske; hun blev døbt og er nu et trofast Medlem i Sundswalls Konference. Heraf se vi, hvorledes Herren kan udføre sine Hensigter endog ved Drømme. Improvement Era.

Tankesprog.

Ser hen til de gamle Slægter og giver Agt: Hvo satte sin Lid til Herren og blev beskæmmet? og hvo holdt fast ved hans Frygt og blev forladt? eller hvo paakaldte ham og blev ikke paaagtet? Sirach.

Atter i Favør af „Visdomsordet".

„Lokomotivførernes Broderskab" er en meget betydelig Organisation af Jernbanefunktionærer i Amerika. For at blive en god Lokomotivfører, især paa den moderne „Flyver" (Iltog) i de Forenede Stater, udfordres Nerver, Karakter og Intelligens. Stormesteren for nævnte Organisation er en Mand, hvis Ord har stor Betydning, og den nuværende Indehaver af Embedet, Mr. Stone, har nylig udtalt sig strengt mod, at nogen Lokomotivfører enten i eller udenfor Tjenestetiden nyder berusende Drikke i nogensomhelst Form, og som Følge deraf nyder ingen af dens Medlemmer Spiritus. Et klart Hoved og en sikker Haand er altfor nødvendig for en Fører paa et Lokomotiv, der jager afsted med en Fart af 20 danske Mil i Timen, til at en saadan Mand tør svække sin Aarvaagenhed ved Nydelse af Alkohol. I 1908 tog Chicago Northwestern Jernbanekompagni Afholdsspørgsmaalet under Overvejelse med det Resultat, at der opnaaedes fuldstændig Enighed om total Afhold. 25,000 af Kompagniets Medlemmer underskreve frivilligt Afholdsløftet. Dette er maaske den største Afholdsgruppe paa een Gang, som Historien kan opvise.

»The Lehigh Valley Railroad Co.« forlangte for et Aar siden, at enhver Maskinist i dets Tjeneste skulde underskrive Afholdsløftet, og »The Baltimore Ohio Railroad Co.« fulgte dette Exempel ved at forbyde alle dets Funktionærer at bruge berusende Drikke. Men »The Southern Roilroad« gik endog videre, idet dette Selskab forlangte, at alle Mænd i dets Tjeneste ogsaa skulde undlade at røge Cigaretter, og de fleste Arbejdere efterkom villigt Paabudet. Hensigten var at skille sig af med alle de Jernbanefunktionærer og Arbejdere, som ikke vilde afstaa fra Brugen af Alkohol og Tobak, for siden at udelukke dem af deres Organisation.

Enhver Mand, som søger en Stilling ved Jernbanerne, maa derfor nu afholde sig fra Brugen af baade Brændevin og Tobak.

Ifølge »The Railroad Magazine« er der for Øjeblikket i Amerika ansat 1 Million Mænd i Jernbanens Tjeneste, og alle disse ere Total-Afholdsmænd. De ere de flinkeste Mænd, de, som kjøre hurtigst og sikrest, og som stadig staa for Tur til Forfremmelse. De ere mandige Mænd, ikke blødagtige Flødeskjæg. De ere Afholdsmænd, fordi de ere fuldt overbeviste om, at Afhold forøger deres fysiske Styrke og klarer deres Hjerne. Der findes i den hele Afholdsarmee ikke et smukkere Regiment end disse nervestærke, modige, skarpsynede Lokomotivførere, og de ere

alle intelligente Voluntærer. Endnu findes der dog unge Mænd i de Forenede Stater, unge Mænd, som have høje Tanker om sig selv, men som røge Cigaretter, fordi de anse det for mandigt; de drikke af samme Grund Øl og Brændevin. De le ydermere haanligt af de Mænd, som underskrive Afholdsløftet, eller som slutte sig til Total-Afhold uden at aflægge noget Løfte. De lade Alkohol underminere deres Villiekraft og ødelægge deres Nerver. Den unge Mand, som tænker, og som tænker ret, vil aldrig indmelde sig i disses Rækker. Ligesom Jernbanemændene vil han kjende bedre og handle i Overensstemmelse med sin Kundskab. Alkohol og Tobak ere for de Svage, ikke for de Stærke. De have aldrig hjulpet en ung Mand en Tomme frem, men tvertimod styrtet Tusinder ned i Ulykke og Skuffelse. Unge Mænd! Lokomotivførernes Reglement er den bedste Vejviser. — William Rittenhause.

Foranstaaende har Interesse for enhver sand Sidste-Dages Hellig, da det er en mægtig Bekræftelse paa Ægtheden af „Visdomsordet", der er givet ved Aabenbaring fra Gud i vor Tid ved Profeten Joseph Smith og „indeholder Guds Orden og Villie angaaende de Helliges timelige Frelse i de sidste Dage".

„Givet som Princip med Forjættelse, afpasset efter de Svages Forfatning, ja de Allersvageste blandt alle de Hellige, som ere eller kunne kaldes Hellige". (Se Pagtens Bog 89: 2—3.)

Mange blandt os, der betragte „Visdomsordet" som vor timelige Rettesnor, kunne bære Vidnesbyrd om dets virkelige Værdi, og vi bør Alle søge Aanden og Meningen af disse Raad og Forskrifter, der ere givne til vor timelige Frelse. Tobak og Alkohol ere blevne meget populære blandt „falske Nydelser" i vor Tid. Selv i den saakaldte dannede Verden er Brugen af Tobak kommen paa Mode endog blandt silkeklædte og juvelbehængte Damer, der med største Suffisance smøge deres Cigar, medens de med den blinkende Vin foran sig drømme sig hen i den hvirvlende Røg.

Dette finder Moden saare godt, men er det ophøjende, og er det følgeværdigt? Alle de Medlemmer, som slutte sig til vor Kirke, ere Mænd eller Kvinder, fødte og opdragne i disse Lande og derfor mere eller mindre berørte af de existerende Forhold. Næsten alle uden Undtagelse have en eller anden Svaghed og Tilbøjelighed at bekæmpe, og for saadanne er det en Velsignelse, at der findes gode og probate Forskrifter, ved hvis Efterlevelse de kunne vinde Sejr. „Visdomsordet" er vel afpasset for Enhver; det har vort legemlige Velvære og Sundhedens Vedligeholdelse for Øje; det indbefatter ogsaa foruden netop de Ting, som nævnes heri, tillige streng Renlighed i Person og Klædedragt saavel som i Boligerne; thi intet „urent" kan komme ind i Guds Rige, og Guds Helligaand vil ikke bo i urene Legemer, som Paulus siger:

„Eller vide I ikke, at eders Legeme er den Helligaands Tempel, som er i eder?" „Thi I ere dyrekjøbte; ærer derfor Gud i eders Legeme og i eders Aand, hvilke hører Gud til". Men dersom Renlighed gjør vort dødelige Legeme mere behageligt i Guds Aasyn, er det af ligesaa stor Vigtighed, at ogsaa vort aandelige Væsen er rent, saa at Tanker og Tale, som det aandelige Væsen afføder, ere rene og korrekte. Disse Ting kunne vel tilføjes Visdomsordet. Den, der respekterer det Aandelige, vil ogsaa let kunne adlyde de timelige Befalinger.

Det er glædeligt at se, hvorledes disse Raad og Forskrifter, som bleve givne de Sidste-Dages Hellige allerede den 27. Februar 1832, ere blevne anerkjendte af kyndige Læger og Kemikere, og at deres praktiske Værdi er bleven forstaaet saa fuldstændigt, at Jernbanefunktionærer i Hundredtusindvis have sluttet sig til dem med Hensyn til Tobak og Alkohol. Derfor sige vi: Lad enhver Sidste-Dages Hellig hellige sig selv ved Lydighed mod Herrens Visdomsord! Red.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældste Niels Larsen, som har virket i Kristiania Konference, er bleven hæderligt afløst for at rejse hjem. Efter nogle Dages Ophold i Danmark, hvor han besøgte Slægtninge, fortsatte han Rejsen gjennem Tyskland; han vil over Liverpool afsejle den 18. Februar med Damperen „Megantic" til Portland og videre med Jernbane gjennem de Forenede Stater til sit Hjem i Mexico.

Beskikkelse. Ældste Andrew Funk, som for en Tid fungerede som Dirigent for Kjøbenhavns Sangkor og som Konference-Sekretær, er bleven beskikket til at præsidere over Aarhus Konference efter Ældste Niels J. Larsen, som er hæderligt løst for at rejse hjem. Broder Larsens Afløsning blev kundgjort i „Stjernen" for 1. December, men han maatte opsætte Rejsen til 9. Januar, da Broder Funk overtog Præsidiet.

Ældste Jacob W. Olsen er bleven beskikket til at præsidere over Trondhjems Konference efter Ældste James A. Stevensen, som ifølge eget Ønske er blevet forflyttet til Bergens Konference, hvor han vil virke blandt Slægt og Venner i sin Fødestavn.

Forflyttelser. Efternævnte Ældster ere forflyttede for at fortsætte deres Virksomhed som følger: Holger M. Larsen fra Kjøbenhavn til Kristiania, David H. Larsen og James A. Stevensen fra Trondhjem til Bergen, Henry A. Amundsen fra Bergen til Trondhjem, Norman K. Amundsen fra Kristiania til Trondhjem, Stephen H. Chipman og James M. Jensen fra Trondhjem til Aalborg Konference

Paa Besøg i Norge. Missionspræsident Andrew Jenson forlod Kjøbenhavn Fredag Aften den 20. Januar for at foretage en Forretningstur til de tre Konferencer i Norge. Han har til Hensigt at besøge ikke alene Konferencernes Hovedkvarterer, men ogsaa nogle af de større Byer i Norge, hvor han vil afholde Møder.

Aftaarshilsen til de Hellige og Ældsterne i Skandinavien sender vor gamle Ven og Broder C. C. A. Christensen. Han er nu i sit 80. Aar, men er i Besiddelse af et forholdsvis godt Helbred og usvækkede Aandsevner, hvorfor han vedblivende nærer stor Interesse for Kirkens Fremgang; ikke mindst er han interesseret i Missionsarbejdet i Skandinavien, hvor han har tilbragt sine Ungdomsaar som en af de dygtigste og mest begavede Missionærer. Hans store Bidrag til vore danske Salmer er af særdeles stor Værdi for de Hellige i disse Lande og bære altid Spor af den Ungdomsaand, som skabte dem for snart 50 Aar siden. Broder Christensen er en af de ældste nu levende af de Hellige fra Kirkens første Dage i Danmark, og han føler sig ofte ensom ved Tanken om alle de kjære Stridskammerater, der nu hvile under Grønsværet, medens en yngre Slægt velsigner deres Navne og fortsætter det Værk, som de viede deres Liv og Gjerning.

Uddrag af Korrespondance. En ung Mand ved Navn Johannes L. Larsen, som emigrerede fra Odense til Zion sidste Sommer, og som nu opholder sig i Goshen, Utah, skriver til sin Onkel, Ældste Christian Jensen, der for Tiden er Missionær i Aarhus Konference, som følger: „Jeg vil i Aften skrive nogle Linier til dig og lade dig vide, at jeg har det udmærket godt, ja saa godt, at jeg ikke kunde faa det bedre i mit eget Hjem. Jeg ser heller ikke saadanne sure Ansigter her i Amerika, som Tilfældet var i Danmark. Alle Mennesker her se milde og venlige ud, og man tør nærme sig sine Slægtninge her, som om det var i Ens eget Hjem; derfor har jeg heller ikke haft Hjemve; man kommer jo ikke saa let til at lide deraf, naar man har det godt. Ja, jeg vilde rigtig ønske, at vore Søstende i Odense vidste, hvordan vi har det herovre. Det glæder mig overmaade at erfare, at der ikke er et sandt Ord i alt det Slemme, som bliver sagt om Mormonerne i Danmark. Man har fuldstændig Frihed til at skrive, hvad man vil, uden at det først skal ses efter, hvilket Folk i Danmark antage. Heller ikke er Arbejdet saa haardt her som hjemme i Danmark. Jeg tror ikke, der vilde blive en eneste Mormon tilbage i Odense, dersom de vidste, hvordan vi have det her, og i Særdeleshed have Kvinderne det overmaade godt her i Utah, naar man sammenligner deres Stilling med Kvindernes Stilling i mit Fødeland Danmark. Høflighed overfor Kvinden er et Nationalpræg hos Amerikanerne, men det er ligefrem et fremtrædende Karaktertræk blandt Mormonerne. Naar Præster og Presse sige anderledes, er det ikke i Overensstemmelse med Sandheden."

Tiendeloven.

Angaaende dette vigtige Spørgsmaal skrives der i en Redaktionsartikel i »Deseret News« følgende:

„Da Aaret nu nærmer sig sin Ende, vil det ikke være af Vejen at paaminde de Sidste-Dages Hellige om deres Pligter og Privilegier om at bringe deres Tiende til Herrens Forraadshus. Faa Love ere blevne bedre prøvede og have bragt større Velsignelser ved deres Efterlevelse end netop Tiendeloven, og de Hellige veed i Almindelighed for sig selv, at dersom de ere efterladende i Opfyldelsen deraf, da er det dem, som tabe derved; men der findes dem, hvis Tro ikke er saa stor som det tilsyneladende Offer, Loven fordrer, og dem er det nødvendigt at paaminde om det Faktum, at den blev given af Herren selv til Fordel for hans Børn.

Nogle mene, at denne Lov henhører under den mosaiske Husholdning, og at den blev givet henimod Slutningen af denne. Men længe før Moses gjorde Jakob, da han som en Flygtning til et fremmed Land havde havt det besynderlige Bevis paa Guds egen personlige Nærværelse i Bethel, et Løfte med Herren og sagde: „Dersom Gud vil være med mig, og beskjærme mig paa denne Vej, som jeg rejser, og give mig Brød at æde, og Klæder at drage udi, og jeg kommer igjen til min Faders Hus med Fred, og Herren vil være mig en Gud: Da skal denne Sten, som jeg haver oprejst som et Kjendemærke, være et Guds Hus, og jeg vil visseligen fortiende til dig alt det, du giver mig". (2. Mos. 28: 20—22.) Jakob gjorde dette Løfte, og han holdt det, og han blev velsignet i Forhold dertil baade timelig og aandelig.

Maaske denne Tildragelse i Patriarkens Liv inspirerede Profeten Joseph og Oliver Cowdery til at gjøre et lignende Løfte. I det mindste er det skrevet, at de ved en vis Lejlighed, hvor de nød en overmaade stor Glæde, indgik et Løfte med Herren, at dersom han vilde velsigne dem i deres Foretagender og aabne Vejen for dem, saa at de kunde opfylde deres Forpligtelser og ikke besværes eller staa beskjæmmede for Verden eller for Herrens Menighed, da vilde de give en Tiendedel af alt det, de ejede, for at hjælpe de Fattige og Trængende i deres Midte, eller hvilket Andet Herren vilde forlange, og at de vilde forvalte det, han havde anbetroet dem, med Forsigtighed, saa at han kunde velsigne dem med mere, og ligesaa at deres Børn efter dem skulde erindre det samme og vide, at disse Mænd havde bekræftet dette Løfte med deres egen Underskrift.

Dette blev gjort den 29. November 1834. Fire Aar senere blev der givet en Aabenbaring, der paalægger de Hellige at yde af deres Midler til Opførelse af Templer og til at udrede Kirkens Udgifter. I Pagtens Bog 119. Kap. læse vi: „Sandelig siger jeg eder, det skal

ske, at alle, som samle sig til Zions Land, skulle yde i Tiende deres overflødige Ejendom samt holde denne Lov, ellers skulle de ikke befindes værdige til at forblive blandt eder. Og jeg siger eder, om I mit Folk ikke iagttager denne Lov og holder den hellig, og formedelst denne Lov helliggjør Zions Land for mig, saa at mine Skikke og mine Rette maa holdes derpaa, at det kan være saare helligt, ser, sandelig siger jeg eder, det skal ikke være et Zions Land for eder".

Tiendeloven er en fuldtud retfærdig Lov. Den fordrer ikke større Offer af den Fattige end af den Rige. Præster i mange andre Kirkesamfund erkjende, at det er et rigtigt System, og prædike det som en Lov fra Gud. Ved at opfylde denne Lov kan ethvert Individ erfare for sig selv, om den er fra Gud, og om den bringer de lovede Resultater eller ikke. Tusinder og atter Tusinder, som have vist den Lydighed, kunne bære Vidnesbyrd om dens Ægthed. Det har bragt timelige Velsignelser baade til dem og til deres Børn efter dem, som Salmisten David siger: „Jeg har været ung, og er bleven gammel; men jeg haver ikke set en Retfærdig forladt, eller hans Sæd, naar den søgte efter Brød". De iblandt os, som ere trofaste i Opfyldelsen af denne Lov og betale deres Tiende, ere de, som beholde et levende Vidnesbyrd om Sandheden og vandre i dens Lys.

Der er for de Sidste-Dages Hellige intet nyt i Tiendeloven, men en Paamindelse om Loven og vor egen Stilling ved Aarsskiftet kan være passende og gavnlig."

Lidt Missionsstatistik.

I dette Nummer af „Stjernen" findes den statistiske Rapport over den skandinaviske Mission for Aaret 1910, der formentlig vil have Interesse for ethvert Medlem af Kirken. Medlemsantallet er 3152 Sjæle; 433 ere tillagte ved Daab, hvilken Tilgang er større, end Tilfældet har været de sidste 27 Aar (ikke 7 Aar, som der fejlagtig stod i „Stjernen" for 1. Januar d. A.), 226 emigrerede til Utah, af hvilke 32 vare Børn under 8 Aar. Det er over disse Emigranter, at den store Staahej er rejst af de skandinaviske Præster, som af denne Myg have skabt en frygtelig Elefant, som om disse Mennesker vare gaaede til Dantes haabløse Underverden, medens Sandheden er den, at de alle befinde sig vel blandt Slægt eller Venner og takke Gud, fordi de ere komne bort fra de økonomiske og andre Besværligheder, som her omgave dem. Men ikke en eneste blandt dem kan med Sandhed sige, at Nogen har overtalt eller opmuntret dem til at rejse herfra; thi vi ønske helst, at de gode Medlemmer skulle forblive her for at styrke Menigheden, og de daarlige have vi ligesaa lidt Brug for i Zion som her.

Den finansielle Rapport findes ikke i „Stjernen", men der er enkelte Poster, som fortjene Opmærksomhed. Saaledes fremgaar det af Regnskaberne, at de 130 Missionærer fra Utah, som have virket i Danmark og Norge i 1910, af deres egne Midler have udbetalt til Missionens Vedligeholdelse, saasom Husleje, Lys og Varme samt nødvendigt Bohave, Avertissementer og Flyveseddler, 11,060 Kr., foruden hvad de have betalt for de omtrent en Million Skrifter og Bøger, de have omdelt gratis. Læg saa hertil 75 Kr. maanedlig gjennemsnitlig for hver Missionær, hvilket udgjør 900 Kr. aarlig, og for de 130 Ældster repræsenterer det den nette Sum af omtrent 117,000 Kr. Kommer hertil, hvad hver Mand er værd i Arbejdsgodtgjørelse hjemme selv efter den ringeste Dagløn, 7 Kr., i 300 Arbejdsdage, saa udgjør det for hver Mand 2,100 Kr. og for de 130 Mand 273,000 Kr. Dette maa anses som et direkte Tab. Disse to Hovedsummer udgjøre tilsammen 390,000 Kr. aarlig for Missionsarbejde alene i to af de skandinaviske Lande; men da hver Mand tilbringer 2 Aar i Missionsmarken, maa Summen fordobles og udgjør altsaa 780,000 Kr. Vi kunne endda gaa videre: Hvad maa Manden ikke gjennemgaa ude i en kold og usympatetisk Verden og Familien hjemme, hvis Byrder og Ansvar fordobles, og som maa lide personlige Savn og Opofrelser, stadig vidende, at de, man elsker højst af Alt paa Jorden, ere fra 2,000 til 10,000 Mile borte. Disse Summer gjælde for 130 Missionærer; men hvor mange Gange større blive de ikke, naar der som Regel er 2000 Ældster ude omkring i hele Verden? Findes der et andet religiøst Samfund paa Jorden, som kan fremvise et Sidestykke af Tro og sand Interesse for sin Opfattelse? Er der et andet Samfund, bestaaende af 400,000 Medlemmer, som sender 2,000 Missionærer ud paa egen personlig Bekostning? Maa ikke enhver anden Missionær vilde forvente materiel Godtgjørelse — jo større, jo bedre. Kan det det da være logist at beskylde os for, at vi kun gaa paa Mission for at forføre og bedrage Mennesker? For det første er vor Lære altfor upopulær til at tjene som Lokkemad, og for det andet bliver hver Proselyt temmelig kostbar, beregnet efter dansk Møntsystem.

Der findes Mennesker, som mene, at Omkostningerne ved Missionsvæsenet i Mormonkirken bestrides ved Tienden, som indkommer. Dette er aldeles fejlagtigt; thi hver Missionær betaler endog under sin Fraværelse Tiende af de Indkomster, han mulig maatte have ved Landbrug eller ved anden Forretning hjemme.

Dette er Noget, Verden ikke kan begribe; men vi, som vced, at Englen flyver midt igjennem Himmelen med det evige Evangelium, for at det kan forkyndes til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, vi ønske at lyde Kaldet og gjøre vor Del; „thi om jeg prædiker Evangelium, er det mig ingen Ros: der paaligger mig en Nødvendighed, og ve mig, dersom jeg ikke prædiker." (1. Kor. 9: 16.)

Statistik

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige's skandinaviske Mission fra 1. Januar til 31. December 1910.

Missionspræsident: Andrew Jenson Konference.	Grene	Missionærer fra Zion: Højpræster	Missionærer fra Zion: Halvhjerds	Missionærer fra Zion: Ældster	Missionærer fra Zion: Kvindelige	Total	Lokale Præstedømme: Missionærer	Lokale Præstedømme: Ældster	Lokale Præstedømme: Præster	Lokale Præstedømme: Lærere	Lokale Præstedømme: Diakoner	Medlemmer	Total Medlemmer og lokale Præstedømme	Børn under 8 Aar	Totalsum	Døbte	Børn velsignede	Emigrerede: Over 8 Aar	Emigrerede: Under 8 Aar	Udelukkede	Døde	Fremmedes Huse besøgte: Ved Tilbud af Skrifter	Fremmedes Huse besøgte: Efter Indbydelse	Evangeliske Samtaler	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Møder afholdte: Indenders	Møder afholdte: Udenders
Aalborg....	5	3	3	11		17		6	13	8	4	233	264	89	353	39	28	22	6	7	2	71836	4689	9665	153135	5466	1080	
Aarhus	5	2	8	14		24		10	20	12	14	350	406	160	566	89	25	40	4		8	64848	3157	8381	153279	3792	733	
Kjøbenhavn	7	1	5	17		23		20	10	15	14	538	597	107	704	117	17	57	14	2	4	120745	2745	5348	201923	5326	1024	
Missions-kontoret.....		1	3			4																						
Totalsum for Danmark....	17	7	19	42		68		36	43	35	32	1121	1267	356	1623	245	70	119	24	9	14	257429	10591	23394	508337	14584	2837	
Bergen.....	5	1	4	11		16		3	6	10	4	248	271	75	346	52	30	10	1	2	2	66590	1000	4054	153777	4070	741	
Kristiania..	8	1	5	27		33		22	28	35	14	701	800	194	994	106	26	56	7	4	9	87994	1018	6260	225773	2329	2105	12
Trondhjem.	5		1	14		15		4	4	4	4	134	150	39	189	30	9	9		3	1	36839	1120	3538	100028	2716	341	
Totalsum for Norge	18	2	10	52		64		29	38	49	22	1083	1221	308	1529	188	65	75	8	9	12	191423	3138	13852	479578	9115	3187	12
Island.....		1	1			2																						
Totalsum for Missionen . . .	35	10	30	94		134		65	81	84	54	2204	2488	664	3152	433	135	194	32	18	26	448852	13729	37246	987915	23699	6024	12

Dødsfald.

Antoinette S. Sommer, født den 5. April 1854 i Roskilde, afgik ved Døden den 7. December 1910 efter en længere Tids Sygeleje og blev begravet paa Fasan-Kirkegaarden. Præsident Andrew Jenson talede ved Baaren, og Præsident Anton J. T. Sørensen indviede Graven. Afdøde indlemmedes i Kirken ved Daab den 9. September 1899 og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

— Kirstine Nielsen, født den 16. Maj 1829 i Mønstrup, Sjælland, afgik ved Døden den 26. December 1910 efter kun nogle faa Dages Sygdom. Hun døde, som hun levede: en stille, venlig Sjæl, der altid søgte og fandt sin Glæde og Tilfredshed i at komme til vore Møder og i at udføre sine Pligter efter bedste Evne. I flere Aar, inden hun blev for svag, holdt hun Mødesalen ren i St. Pederstræde; men de sidste Aaringer har hun været ude af Stand til at foretage sig ret meget. Begravelsen fandt Sted fra Bispebjerg Kirkegaards Kapel, hvor en kort, men impressiv Sørgegudstjeneste holdtes af Venner og Trosfæller. Korte Taler holdtes af Præsidenterne Andrew Jenson og Anton J. T. Sørensen, og Graven indviedes af Ældste Oluf J. Andersen. Kisten bares til Graven af Zions Ældster.

Tankesprog.

Er det nu min egen Sjælesang eller Alnaturens Røst, jeg hører?
Eller smelter denne Guddomsklang sammen med hvad i mit Bryst sig rører?
Hvad af Guddomsfylde i mig bor, hvad der er af Evigheden ranet,
Flyder atter samlet til en stor, stille Draabe ud i Oceanet.

Schandorph.

Ringe Dyders Fortræff'lighed op du ej læse,
Ej for hver given Skjærv i Basunen du blæse.
Mærker Du Regnen, hvor kjølig, hvor sødt den falder?
Venlig til Live med Perler den Blomsterne kalder;
Taler dog ej, tier og drager sin Vej.
Raab over Sligt er Bevis paa forsængelig Alder.

Oehlenschlæger.

Indhold:

Hensigten med det store Sidste-Dages Værk 33
Et Vidnesbyrd fra Kentucky 38
En Drøm bragte hende ind i Kirken 39
Redaktionelt:
Atter i Favør af „Visdomsordet" 40
Missionsnyheder 42
Tiendeloven 44
Lidt Missionsstatistik 45
Dødsfald 48
Tankesprog 39, 48

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn A.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).